

Книгата на Даниил — сто деветдесет и седем

Пророчески разгръщания: Второто събиране на Христос и есхатологичната роля на исляма в повествованието на Откровение

Jeff Pippenger

2024-04-29

Сега установяваме, че едно от събитията, представени от седемте гръмове, е делото на Христос по събирането на Неговия народ за втори път, което Той започна да извършва през юли 2023 г. Милеритската история показва, че това дело се осъществява на фона на войната на исляма като контекст на вестта.

Вестта е Откровението на Исус Христос, което се разпечатва непосредствено преди да приключи благодатното време, но тази вест се носи чрез (поставена е в контекста на) вестта на третото горко. Тъкмо в момента, когато Господ протягаше ръката Си втори път през 1849 година, сестра Уайт правеше коментар върху разтърсването на разгневените народи, което е символ на исляма.

„На 16 декември 1848 г. Господ ми даде видение за разтърсването на небесните сили. Видях, че когато Господ, давайки знаменията, записани от Матей, Марк и Лука, каза „небе“, Той имаше предвид небето, а когато каза „земя“, имаше предвид земята. Небесните сили са слънцето, луната и звездите. Те владеят в небесата. Земните сили са онези, които владеят на земята. Небесните сили ще бъдат разтърсени от Божия глас. Тогава слънцето, луната и звездите ще бъдат изместени от местата си. Те няма да преминат, но ще бъдат разтърсени от Божия глас.

„Тъмни, тежки облаци се надигнаха и се сблъскаха един в друг. Атмосферата се разтвори и се отдръпна; тогава можахме да погледнем нагоре през отвореното пространство в Орион, откъдето дойде Божият глас. Святият Град ще слезе през това отворено пространство. Видях, че земните сили сега биват разтърсвани и че събитията идват в определен ред. Война и слухове за война, меч, глад и мор са първото, което разтърсва земните сили; после Божият глас ще разтърси слънцето, луната и звездите, а също и тази земя. Видях, че разтърсването на силите в Европа не е, както някои учат, разтърсването на небесните сили, а е разтърсването на разгневените народи.“ Ранни писания, 41.

Историците потвърждават, че онова, което разтърсваше народите на Европа през 1848 година, бяха действията на ислямските армии, защото в пророчески смисъл те са символизирани като силата, която разгневява народите. В първото свидетелство за това, че Господ простира ръката Си втори път в историята от 1840 до 1844 година, вестта на Среднощния вик достигна до лагерното събрание в Ексетър. Оттам до 22 октомври 1844 година вестта премина по източното крайбрежие на Съединените щати като приливна вълна. Това движение беше предобразено от триумфалното влизане на Христос в Ерусалим, а именно оселът занесе Христос в Ерусалим.

Вестта на Среднощния вик представлява цялостната пророческа вест на Откровението на Исус Христос, но това Откровение е поставено в контекста на исляма от третото горко, който разгневява народите, защото именно ислямът носи вестта, която е Откровението на Исус Христос. Исус е Лъвът от Юдовото племе и Той е свързан с вестта на „осела“.

Юдо, тебе ще хвалят братята ти; ръката ти ще бъде върху врата на враговете ти; пред тебе ще се поклонят чедата на баща ти. Юда е лъвово лъвче; от плячката, сине мой, ти си се издигнал; той се приведе, легна като лъв и като стар лъв; кой ще го разбуди? Скиптьрът няма да се отдалечи от Юда, нито законодател от между нозете му, докле дойде Сило; и нему ще бъде покорството на народите. Като привързва ослето си към лозата и рожбата на ослицата си към отбрана лоза, той изпра дрехата си във вино и облеклото си в кръвта на гроздето. Очите му ще бъдат червени от вино, а зъбите му — бели от мляко. Битие 49:8–12.

Чрез Юда се осъществява „събирането на людете“. Христос, като Юда, е също и „Лозата“, а „избраният лозов прът“ е привързан към „ослето“. Неговите „дрехи“ са измити с „вино“, което беше „кръвта на гроздето“. Христос започна да пролива Своята кръв в Гетсимания, когато потта Му стана като кръв, а Гетсимания означава „маслинена преса“. От Гетсимания до кръста Той проливаше Своята скъпоценна кръв, за да привлече всички човеци при Себе Си.

Сега е съдът на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. И Аз, ако бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си. А това каза, като означаваше от каква смърт щеше да умре. Йоан 12:31–33.

Делото на Христос да привлече всички човеци при Себе Си е двустепенен процес, защото Той първо събира „изгнаниците на Израил“, а след това ги използва като знаме, за да привлече другото Си стадо.

Аз съм добрият пастир и познавам Моите, и Моите Ме познават. Както Отец познава Мене, така и Аз познавам Отца; и живота Си полагам за овцете. Имам и други овце, които не са от тази кошара; и тях трябва да доведа, и те ще чуят гласа Ми; и ще бъде едно стадо и един Пастир. Йоан 10:14–16.

Сто четиридесет и четирите хиляди са „овцете“, които Го познават. „Другите овце“ са Неговото стадо, което излиза от Вавилон, когато види и чуе знамето. Преди да издигне Своего знаме, което са Неговите овце, Той най-напред ги събира втори път. Тази линия на свещената история съответства на стихове тринадесети до петнадесети от единадесета глава на Данииел и следователно съответства на скритата история на стих четиридесети. Тя представлява линията на истинския протестантски рог, която върви в рамките на историята на отстъпническия протестантски рог, отстъпническия републикански рог и появата на тирската блудница, непосредствено преди неделния закон от стих четиридесет и първи. Линията на истинския протестантски рог представлява както историята, така и вестта, в които сто четиридесет и четирите хиляди са запечатани.

„Изгнаниците на Израил“ представляват линия в противоположност на „събранието на присмивателите“, както ги определя Еремия, или на „синагогата на Сатана“, както я назовава Йоан в Откровение, в глави втора и трета, където са адресирани църквите в Смирна и Филадельфия. Филадельфийците представляват „сто четиридесет и четири хиляди“ от седма глава на Откровение, а Смирна е „голямото множество“ от същата глава, което не може да се изброи. Двата класа изкупени в последните дни са в спор с онези, които лъжат и които са в синагогата на Сатана, и претендират, че са Божий народ, защото казват, че са юдеи.

Линията на истинския протестантски рог се състои от противоречието, което съществува между самите тях и бившия заветен народ, който тогава бива отминаван. В същата история верните също са в противоречие с линията на отстъпническия протестантизъм и католицизма. Тези три религиозни образувания представляват змея, звяра и лъжепророка на микроравнище в рамките на линията на истинския протестантски рог.

„Видях, че църквата само по име и адвентистите само по име, като Юда, ще ни предадат на католиците, за да спечелят тяхното влияние и да излязат против истината. Тогава светиите ще бъдат незабележим народ, малко познат на католиците; но църквите и адвентистите само по име, които знаят за нашата вяра и обичаи (защото ни мразеха поради съботата, понеже не можеха да я опровергават), ще предадат светиите и ще ги издадат на католиците като такива, които пренебрегват учрежденията на народа; тоест, че пазят съботата и пренебрегват неделята.“ Spalding and Magan, 1, 2.

Ние вече разгледахме този пасаж и, правейки това, установихме, че изразът „номинална църква“ и изразът „номинален адвентист“ биха имали различно значение и приложение, когато сестра Уайт е написала тези думи. Но пророците говореха повече за последните дни, отколкото за собствената си история, така че в този пасаж номиналната църква в последните дни би била отстъпническият протестантизъм. Думата „номинален“ означава „само по име“.

Тъй наречената протестантска църква престана да протестира срещу Рим през 1844 г., когато се разбунтува против това да влезе чрез вяра в Пресветото място, където би могла да разпознае, че седмодневната събота е правилният ден за поклонение. Вместо това тя запази поклонението на слънцето, което е белегът на католицизма. Невъзможно е да „протестираш“ срещу Рим, което е единственото определение на думата „протестант“, ако си приел неговия символ на власт, който Римската църква многократно е посочвала като свое право да промени в Библията деня за поклонение от седмодневната събота на неделя.

„Номиналните адвентисти“ са онези, които изповядват, че са адвентисти от седмия ден, но също така са отъждествени с Юда, който е символът на ученик, предал своето изповедание. Номиналната църква на адвентистите от седмия ден ще намрази „светиите“ и тогава тези светии „ще“ „бъдат незначителен народ“. Те мразят незабележимите светии „поради съботата“ — истина, която не могат „да опровергават“. Истината за съботата в историята на сестра Уайт беше съботата на седмия ден, но тя е предобраз на съботната истина на последните дни, която не може да бъде опровергана, и това е учението, което най-напред беше отхвърлено от лаодикийския адвентизъм от седмия ден в неговия бунт през 1863 г. Това учение беше първата основополагаща истина, открита от Уилям Милър, и то представя

основополагащите истини на адвентизма, в които номиналните адвентисти отказват да ходят, както е представено от старите пътеки на Еремия. Тази съботна истина е „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Линията на истинския протестантизъм, съставена от Филадельфия и Смирна, е предадена от онези, които са представени като Юда. Юда се споразумя да предаде Исус три пъти, като по този начин се посочва едно прогресивно предателство, което предшества и завърши при кръста. Шестнадесетият стих на Даниил единадесета глава представя неделния закон, който беше предобразен от кръста. Следователно в стиховете, водещи до неделния закон в шестнадесетия стих, който е също и неделният закон в четиридесет и първия стих, върху светиите от последните дни се докарва едно тройно предателство. Предателството се извършва през периода, когато Господ събира за втори път Своего знаме за последните дни.

И в онзи ден ще има Иесеев корен, който ще стои за знаме на народите; към него ще се обърнат езичниците; и покоят му ще бъде славен. И ще стане в онзи ден, че Господ ще простре ръката Си втори път, за да придобие остатък от Своя народ, който ще е останал, от Асирия и от Египет, и от Патрос, и от Хус, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови. И Той ще издигне знаме за народите и ще събере изгонените на Израил, и ще събере разпръснатите на Юда от четирите краища на земята. И завистта на Ефрем ще се оттегли, и противниците на Юда ще бъдат отсечени; Ефрем няма да завижда на Юда, и Юда няма да притеснява Ефрем. Но те ще налетят върху плещите на филистимците към запад; заедно ще ограбят източните; ще наложат ръка върху Едом и Моав; и амонците ще им се покорят. Исаия 11:10–14.

Исаия посочва историческата обстановка за този пасаж в десети стих с израза „в онзи ден“. Следователно този „ден“ е определен в стиховете, които предхождат десети стих. Когато проследим този конкретен пророчески разказ назад до препратка, която ни позволява да установим кога е „онзи ден“, стигаме до първия стих на десета глава.

Горко на онези, които постановяват несправедни постановления и записват притеснение, което са предписали. Исаия 10:1.

Сестра Уайт отъждествява „неправедния указ“ от този стих с неделния закон, който скоро ще дойде:

„Издигната е идолска събота, както златният образ бе издигнат в полето Дура. И както Навуходоносор, царят на Вавилон, издаде указ, че всички, които не биха се поклонили и не биха се поклонили в поклонение на този образ, трябва да бъдат убити, така ще бъде прогласено, че всички, които не почитат неделната институция, ще бъдат наказани със затвор и смърт. Така Господната събота се потъпква. Но Господ е заявил: „Горко на онези, които постановяват несправедни наредби и пишат притеснение, което са предписали“ [Исаия 10:1]. [Софония 1:14–18]“ Manuscript Releases, volume 14, 92.

Контекстът на това, че Господ събира народа Си втори път, е поставен в историята на приближаващата криза на неделния закон, защото в дванадесети стих на десета глава Исаия говори за това, че Господ довършва едно дело сред народа Си, преди да нанесе Своя

изпълнителен съд при несправедния указ, който е неделният закон.

Затова ще стане тъй: когато Господ извърши цялото Си дело върху планината Сион и върху Йерусалим, Аз ще накажа плода на гордото сърце на асирийския цар и славата на надменния му поглед. Исаия 10:12.

„Делото върху Сион и върху Ерусалим“, което Господ „извършва“ преди наказанието на папството да започне при неделния закон, е запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. В девета глава на Езекиил мъжът с писарския мастилник преминава през Ерусалим и поставя белег върху онези, „които въздишат и плачат за мерзостите, извършвани в земята“ и в църквата. Това дело включва процеса, чрез който Господ събира заедно отхвърлените от Израил втори път. Той ги събира от четирите краища на земята, а „четирите краища на земята“ са представени от осем географски области. Осем е символът на процеса на изпитване на образа на звяра, като по този начин се установява, че окончателното събиране на онези, които биха били знамето, се извършва през периода, когато изпитанието на образа на звяра се осъществява на земята.

Единството, представено чрез „Ефрем“, който „не завижда на Юда, и Юда“, който „не притеснява Ефрем“, настъпва, когато противниците на Юда бъдат отсечени. В пророчески смисъл предишният заветен народ, представен от Юда, или сатанинската синагога, или събранието на присмивателите, или протестантите от милеритската история, или юдеите от историята на Христос, биват „отсечени“ при първото разочарование. Когато Йеремиа представя именно тази история, нему бе дадено наставление, че никога не може да се върне при събранието на присмивателите, макар че те можеха да се върнат при него, ако изберат да се покаят.

От 18 юли 2020 г. до неделния закон Господ събира Своя народ на последните дни втори път. Той го събира от цял свят през период, когато завършва цялото Си дело над Юда и Ерусалим. В това време на запечатване Божият народ на последните дни ще бъде незабележим, но въпреки това ще бъде изправен пред троен съюз, който се противопоставя на неговото дело.

Католицизмът е звярът на тройния съюз, а една от неговите дъщери е онази класа, която сестра Уайт определя като номиналната църква. Те представляват лъжепророка. Номиналните лаодикийски адвентисти, представени от Юда, са змеят в това представяне. Бунтът от 1863 г. бе предобразен от бунта на древния Израил при първия Кадис, когато те избрах да отхвърлят вестта на Исус Навин и Халев и да се върнат в Египет. Египет е символ на змея.

Сине човешки, обърни лицето си против фараона, египетския цар, и пророкувай против него и против целия Египет; говори и кажи: Така казва Господ Йехова: Ето, Аз съм против тебе, фараоне, царю египетски, голямото чудовище, което лежи всред реките си, което е казало: Моя е реката ми, и аз я направих за себе си. Езекиил 29:2, 3.

Бунтът при Кадис представляваше десетото изпитание в един процес на изпитване, който доведе до отхвърлянето и смъртта на избрания народ, изведен от Египет, и бе предобраз на последното изпитание в процес на изпитване, наложен върху филаделфийския милеритски адвентизъм на 22 октомври 1844 г. и завършил с бунта от 1863 г. В самия край на историята на древния Израил юдеите „закресяха: „Махни Го, махни Го, разпни Го.“ Пилат им казва: „Вашия Цар ли да разпна?“ Първосвещениците отговориха: „Нямаме друг цар освен кесаря.““ При първия бунт и при последния бунт предишният заветен народ избра да се отъждестви със символ на змея (Египет и езическия Рим) като със свой цар.

На 18 юли 2020 г. „противниците на Юда“ бяха „отсечени“ и храмът на сто четиридесет и четирите хиляди беше издигнат. Оставаше само храмът да бъде очистен, в навечерието на това Вестителят на Завета внезапно да дойде в Своя храм. Храмът на милеритската история беше издигнат за четиридесет и шест години — от 1798 до 1844 г. При първото разочарование на 19 април 1844 г. протестантите бяха отсечени и станаха част от сатанинската синагога, събранието на присмивателите, дъщеря на Рим. От този момент до 22 октомври 1844 г. протече процес на очистване в навечерието на това верните да последват Христос в Пресвятото място, за да може Той да извърши делото по съединяването на Своята божественост с тяхната човешка природа.

Историята на истинския протестантски рог, който бива събран втори път тъкмо преди несправедливия указ, за да бъде знамето, което Бог употребява, за да призове другото Си стадо да излезе от Вавилон, протича в същия период, когато отстъпническите републикански и протестантски рогове се съединяват, извършвайки духовно блудство, и така стават една плът, или един храм, който е образът на звяра. Божият храм едновременно с това оформя образа на Христос.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

Словото, което дойде към Еремия от Господа, казвайки: Застани при портата на дома Господен и прогласявай там това слово, и кажи: Чуйте словото Господне, всички вие от Юда, които влизате през тези порти, за да се поклоните на Господа. Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Поправете пътищата си и делата си, и Аз ще ви направя да живеете на това място. Не уповавайте на лъжливи думи, като казвате: Храмът Господен, храмът Господен, храмът Господен е това. Защото, ако наистина поправите пътищата си и делата си; ако наистина отсъждате справедливо между човек и ближния му; ако не угнетявате чужденеца, сирачето и вдовицата и не проливате невинна кръв на това място, нито ходите след други богове за своя погибел, тогава ще ви направя да живеете на това място, в земята, която дадох на бащите ви от век до век. Ето, вие се упоавате на лъжливи думи, които не могат да принесат полза. Ще крадете ли, ще убивате ли, ще прелюбодействате ли, ще се кълнете ли лъжливо, ще кадите ли на Ваала и ще ходите ли след други богове, които не познавате; и после ще дойдете и ще застанете пред Мен в този дом, който се нарича с Моето име, и ще кажете: Избавени сме, за да вършим всички тези мерзости? Нима този дом, който се нарича с Моето име, е станал във вашите очи разбойнически вертеп? Ето, Аз, именно Аз, видях това, казва Господ.

Но идете сега на Моето място, което беше в Сило, гдето отначало поставих името Си, и вижте какво му сторих поради нечестието на народа Си Израил. И сега, понеже вие вършихте всички тези дела, казва Господ, и Аз ви говорих, като ставах рано и говорех, но вие не послушахте; и ви виках, но вие не отговорихте; затова ще сторя на този дом, който се нарича с Моето име, на който упоавате, и на мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както сторих на Сило. И ще ви отхвърля от лицето Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото Ефремово потомство. Затова не се моли за този народ и не издигай за тях вик или молитва, нито Ми се застъпвай за тях; защото няма да те послушам. Не виждаш ли какво вършат те в Юдовите градове и по улиците на Ерусалим? Еремия 7:1–17.